

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 26 ΓΛΩΣΣΕΣ

Julien Sandrel

ΤΟ
ΔΩΜΑΤΙΟ
ΤΩΝ
ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Στέργια Κάββαλου

MINΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

I

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΟΥ

«Λουί, είναι ώρα! Άντε, δεν θα το ξαναπώ, σε παρακαλώ, σήκω και ντύσου, θα αργήσουμε, είναι ήδη 9:20».

Κάπως έτσι ξεκίνησε αυτή που θα ήταν η χειρότερη μέρα όλης μου της ζωής. Δεν το ήξερα ακόμη, όμως υπήρχε το πριν και το μετά το Σάββατο 7 Ιανουαρίου του 2017, και ώρα 10:32. Πάντα θα υπάρχει αυτό το πριν, αυτό το προηγούμενο λεπτό που θα ήθελα να παγώσω στην αιωνιότητα, τα χαμόγελα, την εφήμερη ευτυχία, τις φωτογραφίες τις χαραγμένες για πάντα στα σκοτεινά μονοπάτια του μυαλού μου. Πάντα θα υπάρχει αυτό το μετά, αυτά τα «γιατί», τα «αν», τα δάκρυα, οι κραυγές, η πανάκριβη μάσκα στα μάγουλά μου, οι σειρήνες που ουρλιάζουν, τα βλέμματα τα γεμάτα ανατριχιαστική συμπόνια, οι ανεξέλεγκτοι σπασμοί της κοιλιάς μου που αρνιόταν να δεχτεί την πραγματικότητα. Όλα αυτά, φυσικά, τότε μου ήταν άγνωστα, ένα μυστικό που μόνοι οι θεοί –αν υπήρχαν, πολύ αμφιβάλλω– μπορούσαν να γνωρίζουν.

Τι θα έλεγαν τότε, στις 9:20, αυτές οι θεότητες; Ένας παραπάνω, ένας λιγότερος, τι διαφορά θα κάνει; Είσαι σίγουρος για τον εαυτό σου; Όχι απαραίτητα, όμως γιατί όχι; Η αλήθεια είναι ότι, είτε έτσι είτε αλλιώς, δεν χάθηκε και ο κόσμος. Ήμουν πέρα απ' όλα αυτά, πέρα από θεούς, πέρα από την καρδιά μου. Ήμουν μόνο εγώ, εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή τόσο κοντά στο σημείο καμπής, στο σημείο της ρήξης, της μη επιστροφής. Ήμουν μόνο εγώ, και έπρηζα τον Λουί, ο οποίος προφανώς δεν έκανε καμία προσπάθεια.

Τότε σκεφτόμουν ότι αυτό το παιδί με τρέλαινε. Μισή ώρα τώρα, προσπαθούσα να τον σηκώσω από το κρεβάτι, αλλά δεν γινόταν τίποτα. Είχαμε ραντεβού το μεσημέρι με τη μητέρα μου για το καθιερωμένο μας μπραντς –τον πονοκέφαλο του μήνα– και είχα υπολογίσει στο μεταξύ να περάσω από τη λεωφόρο Οσμάν για να αγοράσω τις κατακόκκινες γόβες τις οποίες ονειρευόμουν από την αρχή των εκπτώσεων. Ήθελα να τις φορέσω τη Δευτέρα, στη συνάντησή με το μεγάλο αφεντικό της *Εξεμονί*, της εταιρείας καλλυντικών για την οποία δουλεύω μέρα και νύχτα εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Διηύθυνα μια ομάδα είκοσι ατόμων αφοσιωμένων στον ευγενή σκοπό της ανάπτυξης διαφημίσεων και καινοτομιών για μια μάρκα σαμπουάν που αφαιρούσε μέχρι και το 100% της πιτυρίδας – το «μέχρι και» σήμαινε ότι μία στις διακόσιες δοκιμάστριες που είχαν επιστρατευτεί είδε τη χαίτη της να απαλλάσσεται εντελώς από το ξεφλούδισμα. Ένα πράγμα για το οποίο ήμουν περήφανη τότε ήταν το ότι είχα καταφέρει, μετά από μάχες με το νομικό τμήμα της *Εξεμονί*, να χρησιμοποιώ αυτόν

τον ισχυρισμό. Ήταν καθοριστικής σημασίας για τις πωλήσεις, για το ετήσιο κέρδος μου, τις καλοκαιρινές διακοπές με τον Λουί και τις καινούριες μου γόβες.

Ύστερα από κάποιες αόριστες γκρίνιες, ο Λουί αποφάσισε να συμμορφωθεί, φόρεσε ένα τζιν πολύ στενό και πολύ χαμηλοκάβαλο, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, χρειάστηκε πέντε λεπτά για να κάνει τα μαλλιά του επιμελώς ατημέλητα, αρνήθηκε να φορέσει σκούφο παρά τη θερμοκρασία του παγερού αυτού πρωινού, ψέλλισε κάτι ακατανόητες λέξεις των οποίων το νόημα ήταν «γιατί να πρέπει να έρθω κι εγώ μαζί σου...», έβαλε τα γυαλιά ηλίου του, άρπαξε το σκέιτ του –μια σανίδα βρόμικη, με αυτοκόλλητα σε όλη της την επιφάνεια, για την οποία έπρεπε να αγοράζω ροδάκια κάθε τέσσερις μέρες–, φόρεσε το απίστευτα ελαφρύ κόκκινο *Uniqlo* μπουφάν του, πήρε ένα πακέτο μπισκότα με γέμιση σοκολάτας ενώ ταυτόχρονα δέχτηκε να πει έναν φρουτοχυμό όπως όταν ήταν πέντε χρόνων, και τελικά κάλεσα το ασανσέρ. Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου. 10:21. Τέλεια, προλαβαίναμε να κάνουμε το χρονομετρημένο μου πρόγραμμα. Είχα αφήσει περιθώριο, αφού η ιεροτελεστία της αφύπνισης του αφέντη Λουί του Μεγαλοπρεπούς είχε τελείως απρόβλεπτη διάρκεια.

Είχε φοβερό καιρό, έναν μπλε χειμωνιάτικο ουρανό χωρίς σύννεφα. Πάντα μου άρεσαν οι ψυχρές αποχρώσεις. Δεν είχα δει ποτέ μου ουρανό πιο μπλε και πιο καθαρό από τότε που βρέθηκα για επαγγελματικό ταξίδι στη Μόσχα. Η ρωσική πρωτεύουσα είναι για μένα η βασιλίσισα του χειμερινού ουρανού. Το Παρίσι είχε ντυθεί με τα μοσχοβίτικα χρώματά του και μας έριχνε εκθαμβωτικές

ματιές. Αφού βγήκαμε από το σπίτι μας που ήταν στο δέκατο διαμέρισμα, ο Λουί κι εγώ αρχίσαμε να περπατάμε στο κανάλι Σεν Μαρτέν προς τον Γκαρ ντε λ' Εστ, περνώντας ανάμεσα από οικογένειες που έκαναν βόλτα και τουρίστες υπνωτισμένους από το θέαμα ενός ποταμόπλοιου που διέσχιζε τον υδατοφράχτη της γέφυρας του Ευγένιου Βαρλέν. Παρατηρούσα τον Λουί, που ήταν μπροστά μου πάνω στη σανίδα του. Ήμουν περήφανη για το παλικαράκι στο οποίο εξελισσόταν. Έπρεπε να του το είχα πει – τέτοιες σκέψεις είναι εδώ για να τις εκφράζουμε, αλλιώς δεν χρησιμεύουν σε τίποτα –, όμως δεν το έκανα. Τον τελευταίο καιρό, ο Λουί είχε αλλάξει πολύ. Μια ξαφνική ανάπτυξη όπως συμβαίνει σε τέτοιες ηλικίες τον έκανε να μοιάζει από αδύναμο αγοράκι με έναν αρκετά ψηλό έφηβο, με τις πρώτες τρίχες να αχνοφαίνονται στα πάντα κόκκινα μάγουλά του, που ακόμη δεν είχαν σπυράκια. Πινόταν πολύ ωραίος.

Όλα αυτά έγιναν πολύ γρήγορα. Είδα τον εαυτό μου ξανά, να περπατώ κατά μήκος της αποβάθρας του Βαλμί, με το δεξί χέρι να σπρώχνω ένα πετρόλ καρότσι, με το αριστερό να κρατάω το κινητό μου. Νομίζω ότι αυτή η εικόνα με έκανε να χαμογελάσω. Ή μήπως την επινόησα εκ των υστέρων; Η μνήμη μου με απατά, είναι πολύ δύσκολο να θυμηθώ τις σκέψεις που έκανα εκείνες τις στιγμές, οι οποίες ωστόσο ήταν τόσο σημαντικές. Αν μόνο μπορούσα να γυρίσω λίγα λεπτά πίσω, θα ήμουν πιο προσεκτική. Αν μόνο μπορούσα να γυρίσω λίγους μήνες, λίγα χρόνια πίσω, θα άλλαζα πολλά πράγματα.

Άκουσα τον ήχο από το τελευταίο μουσικό κομμάτι

του The Weeknd* – που ο Λουί είχε βάλει για ήχο κλήσης στο smartphone μου. Ήταν ο Τζέι Πι. Σκατά. Γιατί ο ανώτερός μου στην ιεραρχία μου τηλεφωνούσε το Σάββατο το πρωί; Φυσικά, είχε ξανασυμβεί, δεν μπορείς να δουλεύεις σε μια εταιρεία όπως είναι η *Εξεμονί* χωρίς να χρειαστεί να διαχειριστείς κάτι κατεπείγον. Πλέον, όταν το σκέφτομαι, όταν ακούω κάποιον να προφέρει τη λέξη «επείγον», το μυαλό μου πάει σε κάτι τελείως διαφορετικό. Ποτέ δεν θα ξαναχρησιμοποιήσω αυτή την ορολογία για να μιλήσω για μια παρουσίαση που πρέπει να ολοκληρωθεί, για μια καταναλωτική δοκιμή που πρέπει να γίνει, για ένα μπουκαλάκι του οποίου το σχέδιο πρέπει να εγκριθεί. Για ποιο επείγον μιλάμε ακριβώς; Ποιος κινδυνεύει να πεθάνει; Αυτό δεν το ήξερα, τη δεδομένη στιγμή. Αναρωτιόμουν μόνο για ποια επείγουσα ανάγκη ήθελε να με ενημερώσει ο Τζέι Πι, και διαισθανόμουν ότι είχε σχέση με τη συνάντηση της Δευτέρας. Άρα, μιλάμε για κατεπείγουσα ανάγκη. Ζωτικής σημασίας. Το σήκωσα χωρίς να διστάσω, μετά βίας προσέχοντας τον Λουί, ο οποίος είχε κόψει ταχύτητα και είχε σταθεί δίπλα μου, θέλοντας προφανώς κάτι να μου πει. Του έκανα νόημα ότι μιλούσα στο τηλέφωνο, μα καλά δεν με έβλεπε; Μιλούσε για τα γένια του που φύτρωναν, ψελλίζοντας ότι ήταν σημαντικό, νομίζω δηλαδή. Οι χειρονομίες του έδειχναν τη σπουδαιότητα της κατάστασης. Δεν θα μάθω ποτέ για ποιο πράγμα

---

* Ο Έιμπελ Μακόνεν Τεσφάγιε, γνωστός με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο The Weeknd, είναι Καναδός τραγουδιστής, στιχουργός και παραγωγός. (Σ.τ.Ε.)

ήθελε να μου μιλήσει. Είμαι σίγουρη ότι οι τελευταίες μου σκέψεις αναφορικά με τον γιο μου ήταν σκέψεις αρνητικές. Κάτι σχετικά με τη συνεχή ανάγκη του για προσοχή, κάτι σχετικό με το γεγονός ότι δεν μπορώ να έχω ούτε ένα λεπτό για τον εαυτό μου, κάτι για τον εγωισμό της εφηβείας, για την ανάγκη μου να ανασάνω λιγάκι, γαμώτο. Νομίζω ότι η τελευταία λέξη που σχηματίστηκε στο κεφάλι μου αναφορικά με το μικρό αυτό πλάσμα, τη σάρκα από τη σάρκα μου, που το έχω νανουρίσει χιλιάδες ώρες, με το οποίο έχω τραγουδήσει χιλιάδες ώρες, που μου έχει χαρίσει τόσο γέλιο, περηφάνια και χαρά, η τελευταία λέξη που πρόφερα νοητά στα σκουριασμένα μου μηνίγγια, ήταν ξεκάθαρα αυτή η γαμημένη λέξη «γαμώτο». Τι ντροπή. Τι προσβλητική ανάμνηση.

Ο Λουί ξεφύσησε δυνατά, πήρε τα κόκκινα ακουστικά του που μέχρι εκείνη την ώρα ήταν γύρω από τον λαιμό του, τα φόρεσε στο κεφάλι του με υπερβολικά έντονο τρόπο, δείχνοντας ότι ούτως ή άλλως πάντα αυτό συμβαίνει μ' εμένα, ότι ασχολούμαι μόνο με τη δουλειά μου, και μετά έδωσε ώθηση στο δεξί του πόδι και ανέβασε το σκέιτ στο κεκλιμένο πεζοδρόμιο. Αν δεν μιλούσα με τον Τζέι Πι –πράγματι, το επείγον ήταν ένα πρόβλημα με τα σλάιντς του PowerPoint που έπρεπε να ξαναφτιάξω–, θα είχα το αντανακλαστικό της μητέρας, εκείνο που μας κάνει να φωνάξουμε «πιο αργά, πας πολύ γρήγορα» και που απελπίζει όλα τα παιδιά τα οποία δεν είναι πια νήπια, εκείνο που θεωρητικά δεν χρησιμεύει σε τίποτα, το οποίο όμως πρακτικά μπορεί πάντα να καταφέρει να ξυπνήσει μια μισοκομισμένη συνείδηση. Η φωνή έμεινε στο κεφάλι μου.

Στην *Εξεμονί* δεν έβλεπαν και με πολύ καλό μάτι τη μητρότητα, αν και η επίσημη πολιτική είναι ξεκάθαρη: η *Εξεμονί* είναι υπέρ της ισότητας ανδρών και γυναικών, η *Εξεμονί* επενδύει στην επιτυχία των γυναικών μέσα στην κοινωνία. Υπάρχει πάντα ένα χάσμα ανάμεσα στη θεωρία, την καθορισμένη πολιτική και την πράξη, αυτό το άλλο πρόσωπο του ίδιου οργανισμού, τα άρρητα που έχουν ως αποτέλεσμα το ποσοστό των γυναικών στις εκτελεστικές επιτροπές των μεγάλων εταιρειών να είναι ντροπιαστικά χαμηλό. Από πάντα πάλευα για να φτάσω στις υψηλές θέσεις, έτσι δεν υπήρχε καμία περίπτωση να δείξω οποιοδήποτε μητρικό ένστικτο ενώ μιλούσα για δουλειά, ακόμα κι αν ήταν Σάββατο, ακόμα και στις 10:31.

Την ώρα που ο Τζέι Πι μού περιέγραφε βαριεστημένα τις αλλαγές που είχα να κάνω την Κυριακή, έριξα ένα αφηρημένο βλέμμα στον Λουί, ο οποίος εμφανώς πήγαινε πολύ γρήγορα. Πρόσεξα τα ακουστικά που ήταν κολλημένα στα αυτιά του, και θυμάμαι να εκφράζω ενστικτωδώς την ελπίδα να μην έχει βάλει τον ήχο πολύ δυνατά, και να έχει συναίσθηση της ταχύτητάς του. Κούνησα το κεφάλι σκεφτόμενη ότι πλέον ήταν μεγάλος, ότι έπρεπε να πάψω να ανησυχώ για εκείνον με το παραμικρό, για τα πάντα, για το τίποτα, κυρίως για το τίποτα. Είναι απίστευτο το πόσες σκέψεις εμφανίζονται σε διάστημα λίγων δευτερολέπτων. Είναι απίστευτο πόσο πολύ μερικά δευτερόλεπτα μπορούν στη συνέχεια να αγκιστρωθούν με επώδυνο τρόπο μέσα στο μυαλό.

Τελευταία φορά που κοιτάω την οθόνη του κινητού μου, είναι 10:32. Σκέφτομαι ότι το πολύ σε τρία λεπτά θα

πρέπει να κλείσω με τον Τζέι Πι επειδή φτάνουμε στη στάση του μετρό.

Ακούω έναν γδούπο, που με κάνει να σκεφτώ τη σειράνα ενός πλοίου σε κίνδυνο. Είναι ένα φορτηγό. Γυρίζω το κεφάλι και ο χρόνος παγώνει. Είμαι καμιά εκατοστή μέτρα μακριά, όμως η βοή των περαστικών είναι τόσο δυνατή, που είναι λες και είμαι ήδη εκεί. Το τηλέφωνό μου γίνεται κομμάτια στο έδαφος. Ουρλιάζω. Στραμπουλάω το πόδι μου, πέφτω, σηκώνομαι, βγάζω τις γόβες στιλέτο μου και τρέχω όπως δεν έχω τρέξει ποτέ μου. Το φορτηγό είναι σταματημένο, τώρα. Δεν είμαι η μόνη που ουρλιάζει. Καμιά δεκαριά άνθρωποι που κάθονταν στον ήλιο –το όμορφο αυτό χειμωνιάτικο πρωινό– έχουν σηκωθεί. Ένας πατέρας καλύπτει τα μάτια του γιου του. Πόσων χρόνων είναι; Τεσσάρων, πέντε μάλλον. Μια τέτοια σκηνή δεν είναι κατάλληλη για εκείνον. Ακόμα και στις ταινίες, τέτοιες σκηνές δεν τις δείχνουν ποτέ. Σε κανέναν. Στην καλύτερη, μπορούμε να τις μαντέψουμε. Λίγη τσίπα σε αυτόν τον κόσμο των βαρβάρων, σας παρακαλώ. Πλησιάζω, ουρλιάζω και πάλι, πέφτω κάτω, νιώθω ότι γδέρνω τα γόνατά μου, όμως δεν αισθάνομαι πόνο. Τουλάχιστον όχι αυτόν τον πόνο. Λουί. Λουί. Λουί. Λουί. Αγάπη μου. Ζωή μου. Πώς να περιγράψω το απερίγραπτο; Ένας μάρτυρας της σκηνής χρησιμοποίησε αργότερα τον όρο «λύκαινα». Κραυγές μιας λύκαινας που την ξεκοιλιάζουν. Χτυπιέμαι, γρατζουνίζω το έδαφος, το σώμα μου τρέμει, κρατάω το κεφάλι του Λουί στα χέρια μου. Ξέρω ότι δεν πρέπει να τον αγγίξω, ότι δεν πρέπει να μετακινήσω τίποτα, όμως δεν μπορώ. Πάντα η ίδια απόσταση ανάμεσα στη θεωρία και την

πράξη. Δεν μπορώ να τον αφήσω πεσμένο χωρίς να κάνω τίποτα. Ωστόσο κρατάω το κεφάλι του και δεν κάνω άλλο από το να περιμένω ενώ κλαίω, ελέγχοντας συνεχώς την αναπνοή του. Αναπνέει; Αναπνέει. Δεν αναπνέει πια. Αναπνέει και πάλι. Οι διασώστες φτάνουν σε χρόνο ρεκόρ. Ένας πυροσβέστης με αναλαμβάνει, ή μάλλον προσπαθεί να με ξεκολλήσει από το σώμα του Λουί. Τον χαστουκίζω. Ζητάω συγγνώμη. Μου χαμογελάει. Θυμάμαι τα πάντα. Τις σταθερές και απαλές μαζί κινήσεις του, την άχαρη μύτη του, την καθησυχαστική φωνή του, τα απίστευτα κοινότοπα λόγια του, το ασθενοφόρο που απομακρύνεται. Πιάνω κάτι ψιλά. Επείγοντα παιδιατρικού. Νοσοκομείο Ρομπέρ Ντεμπρέ. Εντατική. «Όλα θα πάνε καλά, κυρία». Όχι, τίποτα δεν θα πάει καλά. «Θα σας συνοδεύσω». Καταρρέω. Με πιάνει. Οι μύες μου, απίστευτα τεντωμένοι από τη στιγμή του ατυχήματος, χαλαρώνουν. Με βάζουν να καθίσω σε μια καρέκλα ενός ηλιόλουστου καφέ. Το σώμα μου δεν αντιδρά. Τα σωθικά μου σφίγγονται, κάνω εμετό το πρωινό μου πάνω στο τραπέζι αυτού του χίπστερ μπαρ, το οποίο αδειάζει μέσα σε μερικά λεπτά. Σκουπίζω το στόμα μου, πίνω ένα ποτήρι νερό και σηκώνω το κεφάλι.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει γύρω μου, ο ουρανός είναι πάντα το ίδιο γαλανός, το ίδιο καθαρός. Κοιτάζω το ρολόι μου. Είναι σπασμένο, και αυτό. Ραγισμένο καντράν, κολημένες βελόνες. Ακίνητος μάρτυρας. Είναι πάντα 10:32.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

*Απρόβλεπτο, συνταρακτικό και γεμάτο αγωνία, το στοίχημα
μιας μητέρας που προσπαθεί να σώσει
τον γιο της πραγματοποιώντας
τα όνειρά του.*

Ο Λουί είναι δώδεκα ετών. Ένα πρωί, τη στιγμή που θέλει να εκμυστηρευτεί στη μητέρα του, τη Θέλμα, ότι είναι για πρώτη φορά ερωτευμένος, καταλαβαίνει ότι εκείνη έχει το μυαλό της αλλού. Η δουλειά της την απασχολεί σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα. Έτσι λοιπόν φεύγει, θυμωμένος και απογοητευμένος, με το σκέιτ του, περνάει τον δρόμο με φόρα... και μεταφέρεται στο νοσοκομείο σε σοβαρή κατάσταση.

Η Θέλμα, μια μέρα που επιστρέφει απελπισμένη στο σπίτι, βρίσκει ένα τετράδιο κάτω από το στρώμα του γιου της, όπου έχει καταγράψει όλα τα «θαύματα», όλες τις εμπειρίες που θα ήθελε να ζήσει στη ζωή του. Και τότε παίρνει την απόφαση να τα πραγματοποιήσει η ίδια. Αν ο Λουί ακούσει τις περιπέτειές της, θα καταλάβει πόσο όμορφη είναι η ζωή και ίσως αυτό τον βοηθήσει να επανέλθει. Όμως δεν είναι και τόσο εύκολο να ζήσεις τα όνειρα ενός εφήβου, όταν είσαι σχεδόν σαράντα...

**ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
ΤΟ 2023 ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ.**

«Θα σας κάνει να κλάψετε από ευτυχία».

Bernard Lehut, RTL

9 786180 228434
ISBN 978-618-02-2843-4
ΚΩΔ. 35099

www.minoas.gr